

Никодин Чернодримски

Мртви Сенки

на

Мртва Стража

Посвета

Стихозбирката е посветена на три личности, личности кои со своето силно, гладно и никогаш наситено его немилосрдно газат во секојдневите по некоја судбина, нема да ги напишам нивните имиња, ќе ги жигосам само како безимени, и така со својата безименост нема да и дадам на забораеноста да го прекрие.

Нека не ме разбрат погрешно некои дека со ова се осветувам, дека сум станал суров осветник, не не сум таков, но сепак нека биде ова мој мал придонес во големата и никогаш завршена страница на човековата историја, нека се напише една страна за три безимени ега, а којзнае можеби и тие некогаш ќе ги земат овие страници во своите раце, и читаќи ќе се препознаат, и а којзнае дали ќе се почувствуваат повредени, но сепак немите болни крикови кои некои ги испуштија додека овие тројца така немилосрдно го дембелееја своето его.

Содржина

1. Гневен Осаменик
2. Меѓу Свезди и Пеперутки
3. Црни Сништа
4. Соголени Сенки
5. Става Човечка
6. Извор Лековит
7. Безднадежен Дожд
8. Библиска Моожност
9. Грешен Плод
10. Мртви Дамари
11. Тажна Мудрост
12. Човек или Гробник
13. Црна Стопанка
14. Пукнатини на Животот
15. Свездена Светлост
16. Прегорен Пиреј
17. Сокриена Смрт
18. Алчна Агонија
19. Сомневања
20. Големиот Миг
21. Седум Црни Ангели
22. Поет Испосник
23. Сршта на Животот
24. Лушпа
25. Судбина
26. О, Несреќо
27. Пурпурна Квечерина
28. Скаменето Време
29. Сенишен Цвет
30. Живи Сенки
31. Чуден Благослов
32. Проштален Крик
33. Плач на Ноќите
34. Клеветник
35. Сонувам на Нозе

- 36.Студен Дожд
- 37.Виор на Метежи
- 38.Свездено Млеко
- 39.Житие Црно
- 40.Девствена Белина

Со замиени очи од молитви залудни

Со чемерна замисленост од исконски дни

Ги барам деноноќно изворите на спокојството.

Гневен осаменик

Иловице, црнејце, црвенејце
 Хумка нова ли прават ветриштата диви
 Ете таму
 Под жилав даб со брада стогодишна
 Перуника семе ли фрлаат врапците
 Подолу три стапки само
 Немите воденици кругот на заборавот го затвораат
 Суровото минато ги брише патеките изодени
 Каменот паметник ноќва ли го раѓаш така
 Од бигор црн ли е створен
 Мртви сенки на мртва стража околу постави
 И долгозаби пцишта аберџии да бидат
 Летната месечина не те радува веќе
 Не ја мамат воздишките жешки
 Таговно ги мели патилата свои
 Миленикот твој
 Безгласен е сега и со сув душник
 Прашина очите му ги затвори
 Својата тага ја врза во далечен спомен
 Сплете за себе сребрена пајажина
 Наметка заштитничка да му биде од заборавот
 Евего
 Со атот црн аветник во галоп ита
 Стрела со поглед
 Пее со јазик неразбирлив
 Ита ли ита
 Гневен осаменик
 Гостинот на иловицата црнејцата црвенејцата.

Меѓу Свезди и Пеперутки

Мина бран кобна тишина
Одлета бела птица преселница
Се откина душа страдалничка од гнило месо.

Несватлива смеа од злобник одекна
Безличните сенки го потикнаа
За недоречениот стих што го прекинаа

Скаменет ковчег сурна суводолица
Со врата од мов зелена накитена
Збеснат пењав ѓавол ја чува

Згуснати збиени снегулки пишуваат небесна вистина
Мразови пукаат непокорени спили
Огниште ноќва згасна пепел го пркри

Усна молитва низ стисната дланка излета
Умирам судбино меѓу свезди и пеперутки
Ететигот таму трупот ладен.

Црни Сништа

Изртија црни сништа
Во моќни очи без милост седало свија
Сакаат нечие срце да замолчат
Дивата непокорена верба го чува
Незнаат тие очи за тоа
Клекнале сништа пред камен неиспишан
Измислена молитва да кажат
Времето лажно да го разбудат
Безбожен мрак постилаат
Ги мамат очите со нејаснотија
Воини големи ќе ги стореле
Водачи славни ќе биле
Грчот на ветерот занив ќе војувал
Небото ќе оглувне
Пепелави сенки ќе ги служат
Клекнале сништа пред камен неиспишан
Со очи без милост да го испишат
Срцето нечие со смрзната смиреност да го целиваат
Дивата непокорена верба го чува
Незнаат тие очи за тоа.

Соголени Сенки

Млад светец со пламена облека
Со пламено копје јава гривест коњ
Ги гони веќе три дни земните ѓаволи
И безаби збрчани баби вештерки
Грми со гласот небаре громовник е
Со крвта ваша ќе ја мијам лагата
Водата е премногу света за црнилата што ги сторивте
Ликовите ваши ќе ги врежам длабоко
Во каменот на портите адски
Ќе ве плукаат оросии блудници
Коњокрадци и разен цган
Лагата лагата ви беше гнасна
Душа невина изгнасивте
Нектарот на стравот сега пијтего
Ркулецот на лудилото нека се испили
Дневниот спокој ќе го немате
Ноќта ќе го лепи немирот како краста по вас
Соголени сенки ќе бидете.

Става Човечка

Глув простор и мртво време застанале
Ја чекаат тишината да ги пронајде
Некаде во долиштата длабоки
Спилите се испрчиле гордо
Скитникот на векот го скорнале
Сорашав глас да пркоси
Друшка на остарениот и гладен гавран да му прави
Заедно да го најават новото умирање
Замагленото сонце со брз заод им избега
Им остави празен јасник и волчји завивања
Ја видоа заедно
Скитник ковчест и гавран гладен
Ставата човечка како се спружи на земја
Семе непознато со крвта посеа
Од вените жили цврсти вземи се впиваат
В час тој и тагата се криела
Онемувала тажалките ги бркала
Приказната тажна на небото да не му ја раскажуваат
Така ставата ќе ја снема
Непозната ќе остане

Извор лековит

Овиснаа на рамениците скршените и преморени криља
Нечекорат смело чекорите по земјава
Остана парче тага залепено на боровите црни
Побелените спомени се одвеаа со виулицата
Сувиот пиреј во ипреплетените корења пишува немо
Се митари ноќта злобник
Го претвора мажот свер во сува ветка
Реву споулавено ја глода последната надеж
И вели со рик
Родигу кроце последниот миг
Само немој копице немо да биде
Живите рани го раскинаа месото
Останаа жолтите коски и платно од кожа
Знаеш
Само крвта црвена непокорена ќе остане
Ќе врие ќе клоцоти
Каде ли само ќе капне
Извор лековит таму ќе бликне
Намерници
Шугави лигави крастави
Нероткињи и од памет штукнати ќе лечи до века.

Безнадежен дожд

Се истури безнадежен дожд
Ги накваши литите партали на неутешните души
Така подобро им ја разјадува сопствената измама
Им покани гаврани на гозба
Кутрите тие клечеа крај темна грмушка
Безгласно како кобници се молеа
За миг сончево злато на дланки да го имаат
Се скрвија очите си ги испоганија самите
Измамени беа
Ви измамата им секна машката жед
Глуви станаа
Не ја слушаа веќе ноќната песна
Само пустошот во душата бука им беше
Се плашеа
Стравот им се читаше во погледите крвјосани
Во сопствениот круг само мрмореа
Ќе тргнат мртвите души на полноќ
Во амбисот на заборавот ли ќе не ноат
Нека
Робови на сопствената амбиција бевме

Библиска Можност

Се отвори заборавен пат
 Непознатите тајни времиња го покажаа
 Стана јасен разбирлив
 Ја покажа библиската можност за воскрес
 Две души во безимено место застанале
 Си безумен уплав се борат
 Клекнале зборови кажалe
 Земјо црна,слушнине сега
 Разбудија прашината од нашиот допир
 Страдањата,нека ни го смекни
 Патилата нека ни го прекрие
 Кога ќе дојде воскресот
 Вистината ќе му ја кажеме
 Сега сме голи луѓе без вера
 Гревовите и тука не најдоа
 Со нечујни скокови не следат
 Со копнеж за покој дого трагаме
 Сребрената врвка на небото ја бараме
 Земјо црна ,прашината кренија
 Црноглав пес со зла крв дочек ни спрема
 Грст пепел ли ќе не стори
 Во котило змиско ли ќе не носи
 Со капка отров ли ќе не рани
 Земјо црна,прашината кренија
 Гревовите нека ни ги прекрие
 Кај лажен богомил ука земавме
 На беживотен рид лажни светци станавме
 Од пат во непат одевме
 Дотука стигнавме
 Во безимени место ветерот ќе не избрише.

Грешен плод

Јазиците на стравот
 Сеуште ја носат тежината на сомневањата
 Од жолтиот костур на вчерашниот ден
 Каде остана празнина, легна студ
 Ноќната загатливост ги бодри
 Искинатите зборови се леат повторно
 Суровоста, сила вдахнува
 Себичноста, обрач става
 Алчноста, кули до висини недогледни дигна

На полноќ, детски глас писна
 На темно небо дамка стави
 Прворотка копице испили
 И смрта имала свој цвет црвен
 Еден невин го венее
 Друг алов го сади
 Од колепка до гроб го врзува

Со сенки без сеќавање по патот
 Да реви заедно со крвта
 Во глуви семиња да му никнува омразата
 На суви ветки да му цути пакоста
 Во дамарите, во дамарите
 Сомневањата веќе зинале
 Чиј грешен плод е ова дете.

Мртви дамари

Во мртвите дамари без сеќавање
 Мина рапав глас на улови сништа
 Избегани, ги пушти трулежот
 Гнилежот на дабот осојничав
 Од далечината плач на кукавица долета
 Очајот на еден бедник
 Жолт пожолтен од жолтата јанса
 Ветка сува пеплосана гламња

Рапавиот глас споулавено збеснато
 Пиеше од коските
 Риеше, ораше во место
 Живо стебло на трула почва садеше

Фатисе ,викаа сништата заедно
 За пенлив опаш на маглате
 Или танката небесна светлост
 Ќе се сурнеме во шуплива бескрајност
 Студено блескави немирни ѕвезди блескаат
 Во темнината на небото со блесок пишуваат
 Мртвите не пеат, не играат
 Та затоа се без сеќавање.

Тажна Мудрост

Моите сништа лежеа во непробојноста
Под нив црно, небо со црвени облаци
Над нив, црно сонце со срни врели зраци
Наоколу, црна угар земја спеплосана

Ископав таен тунел до таму
Наидов на сид со лажна надеж
Го сонував буден сидот во пламен
Студенилото тука ме прави камен во камењата.

Сам
Под мртво небо
На мртва земја
Живеам со својата сенка.

Се предавам
На судбината со тажна мудрост во окото
Гол грешник, мртов ѓавол
Заплеткан во пепеластите шепа на маглата.

Човек или гробник

Човек или гробник,сеедно
Небеше учен да сака
Мал пакосник
Пливаше во темните водовртежи
Кнез на мртва армада
Крстена и некрстена
На челото бразди на стравот немаше
Како млад никој не го памети
Човек или гробник
Со дива болка во градите
Искинати писоци го вртат во круг
Кога беше гробник
Седум орли друштво му правеа
Во клуновите месишта труло носеа
Занего,во сивотијата ги оставаа
Кога беше човек
Седум крастави години го следеа
Со коњска пареа го топлеа
Кога спиеше под глава камен имаше
Човек или гробник сеедно
Кнез на мртва армада
Крстена и некрстена
Подмолен татнеж ја носи

Црна стопанка

Орлите стари доодени
 Од чуките високи претскажуваа
 На пилците свои млади испилени
 Штотуку пркнати неполетани

Чуден сој од луѓе ќе дојдат
 Коските без тежина им се
 Ветриштата ќе фучат низ нив
 Со наметки од бледа сенка на облак.

Катавечер се будат од својата смрт
 Во мрак воскреснуваат
 Во утро со глвота се прекриваат
 Со рог ѓавол и јарец и човек се

Во сива магла ќе одат
 Сиви сенки ќе влечат
 Сивилото така ќе го шират
 Мраморна жена без криља им е бог.

Црна стопанка ја викаат семоќната судбина
 Под наморничавата кожа на гробот
 Пепелиште без лузни и гревови
 Во шумите на нивните мртви копнежи.

Пукнатини на Животот

Со игла и лenen конец
 Ги крпев пукнатините на животот
 Отспротива, на врбата жална
 Три грбави врани колваа од судбината

Со врвот од показалецот
 Зашарав по земјата сува круг
 Осаменоста веќе стануваше претешка
 Оглувував од смеата на будалестото ѓаволче

Со рацете во кругот копам
 Бунар грешен ли ќе биде ,незнам
 Одмаздата, таа дамка на совеста
 Во подземен заборав да ја носам

Со игла и лenen конец
 Ги крпев пукнатините на животот
 Идат нови искушенија
 Кон недоживеанат чистота на душата.

Свездена Светлост

Негде рапаво и луто ревеа пци
Го гонеа во орда
Ветвиот и подмолен јад на човекот
Во црвеникастиот сињак со двомесечна брада

Мравју траги од грижи
Камен товар на срцето
Ситни трошки на софрата
Неговото секојдневие со жестока горчливост

Липа немо катадневно
Земјата да ја расплаче сака
Жедни се пипалата нејни
Пред мртвото пепелаво огниште

Под антеријата на суровото самозаборавање
На душата му се налепи лишајот на отуѓување
Наслушнуваше во далечините на тишината
Со очите за пиеше свездената светлост.

Прегорен Пиреј

Се раѓам од пепел, да ве наќдам
Да докажам
Никогаш вистината не ме покосила
Лагите ваши сакаа да ме сотрат, во месо се забиваа.

Се разбудија сеќавањата, тие ладни спомени
Ленената кошула ете ми ја облекоа
Во тој чин на невозможното
Обземен од копнежот без сочувство.

Тргнувам по макадам оштар
Во длабочините на животот
Да ги најдам, да ги потсетам, тие што се живи
Пирејот што ме гушеше, прегоре во пламенот од крвта.

Прстите ваши пораснаа три педи
Половина свеќа изгоре, ја згаснавте
По црквите се колневете, метанија до земи
Во животот газевте, души крадевите.

Сокриена смрт

Црна и злокобна птица со крвав клун
Ревеше врз темелите на гневот свој
Ожежена на криљата од суровата вистина
Болката вкопана во месата црни
Ете, беше поголема од смрта посакувана
Во нејните ситни дамари неспокојни, расклатени
Којзнае, можеби се вгнезди
Подбуцнувачот на бес и сомнеж
Се сети
Кобта кога шеташе по туѓи сни ја фтаса
Туѓата крв што ја локна, сега ја зароби и без восхит ја теши
Оди, кон мраморните лакови на земјата
Најдиго развигорот на будењето
Загатката на трите подземни води ќе ти ја открие
Загноената рана на апостол без ореол излечија
Светот на тајните ги отвара
Од каменот испишан чита
Таму, таму можеби твојата смрт се крие.

Алчана Агонија

Некрунисаниот гологлав голтар
 Кутриот,пењи во својата мачна агонија
 Загатливи сомневања и за него стигнаа
 Љиљаците од пештерите ги донесоа
 Кажуваа,да се знае,да се памети
 Тајни сеќавања со сенките правеше
 За темната јадословост му кажаа
 Во боженствените зори ќе одиш
 Со насмевката на бескрајните желби ќе мамиш
 Наивните кои сакаат да пијат цветно вино
 Кои сакаат да сркаат полен на пролетна месечина
 Собери,прибери и дружина стори
 Водиги по макадами кривулести
 Кога во утроба им зарти плач,ти забравуги.

Аждаја троглава станал
 Со туѓи животни рани се дембелеел
 Цвеќина со горчлив мирис на смрта подари
 Од срцевината на животот кај наивните пиел
 Насакаде се фалел
 Моите коски се премлади да се распадат.

Прозирна прица со безгласен клун
 Со свездена палажина ги загради наивните
 Подгробни сили од сон век разбуди
 Круна со трепеливи пламеничиња им даде.
 Мртво секавање да биде
 Исплакнати очи во грч од тегоби да се дават.

Сомневања

Под сенката на смрта
Лита прашлива човечка става клекна
Сомневањата го натераа
Со оштрите коленци стравот го нагмечија
И нудеа од коските дел топлина од својата младост
Сомневањата
Со четириесет пламеничиња се заградија
Бегаа од суровите подбиви на животот
Сомневањата
Немаа нокти да се одбранат од ноќите
Подземните јуди ги плашеа со адот
Сомневањата
По врвиците од измислен свет чекореа
Ги граба старите рани на душата
Сомневањата
Главата под чекан на гнев ја ставаат
Невидлив сведок од никаде донесен.

Големиот миг

Заревила, зинала земјата
Гревовите на земјоликиот човек се големи
На среде рамница Арена величествена креваат
Од правта и пепелта Содома и Гомора ги воскреснуваат
Канат со телали , блудници и распуштеници
Канат со три алтани , среброљубци
Орди орди од безбожници течеле
Богот на Сонцето на трпеза го седнале
Трипати тој тогај со жежол удрил
Знак за славје и миље ете така дал
Само големиот миг на надеж стоел нем.

Седум Црни Ангели

Во ребрестите сенки на дабовината
Се сокри да се сотри
Гревот што ниедна река не го миеше
Недоречената вистина
На олтар камен се заколна
До последната шуплина на адот ќе го гони

Ранетата дивина го изгони во збег
Седум Црни Ангели тоа беше гревот
Собрани и збиени во една лага
Во есенската рѓа
Со смрзнати капки тага
Во последната ноќ без свезди

Мракот стана вепар нескротлив
Носен од крилест огнен ветар
Богомилки во темнината станаа
Со волчји гриз се кинеа
И улавите и грешните сега знаат
Така гревот сам на себе си судеше.

Поет испосник

Густото шепотење на крвта
Во врелите дамари
На поетот испосник
Ја проколнуваа сегашноста
Со бес на млад волк
Живиот, ја газел почита за мртвиот
Мртвиот ја кинел сенката за живиот
Господарел светот на опивната тага
Имала таа проклетница свој поредок
И свое безредие
Врзана, заврзана, замрсена,
Со лепливи магли за каење
Овде онде воздишки на грижа
И рамнодушно секојдневие
За нечија туѓа судбина.

Скаменето време

Заврши свадбата на дивите волци
 Во окота на молителот се скамени солза
 Црнобрадо сениште сега коски глода
 Во другото око се распосла сонот во пајажина
 Човек сум,се прекрсти,но како сенка сум
 Бев летач во висините бескрајни
 Ветерот го впрегнував,со узда од леска
 Свездите мамузи ми беа,го бодињав слабина
 Старите духови тајните ми ги откриваа
 За небото,за каменот
 За водата,за земјата
 За човекот,за сверовите
 Така станав син на земјата
 Миленик на небото
 Безумие ден дојде,јаваше на троглав ат
 Сирнав во книгата на живите,проклетие човечко
 Грозоморни писаниа,безимени гробови имаше
 Дните вериги ги врзав,писание сторив
 Да се знае за навек до век
 Свезда северница пизма ми стори
 Бесна матна крв ми шурна
 Сват молител на волчја свадба да бидам
 На полноќ скаменето време да бројам.

Сршта на животот

Од напукнатата душа на малиот човек
 Се цедеше сршта на животот
 Шртбав грбав ѓавол на тумба се цери
 На блед сув тромав гробар намугнува

На пат крстопат
 Кон забел од незнајни гробови
 Дрвени крстови, покајнички неми крикови
 Линија на сенишен појас со сенки

Стремежи и копнежи заробени
 Врзани заклучени со пепеласта иднина
 Неми стории без болка
 Пополнети дупки во синилото

Збрчкана земја ала ненаситна
 Жедни пори никогаш затнати
 Жедни во животот
 Гладни во смрта

Вечна колепка на недосонувани сни
 Покриена со копнежливи диви треви
 Од напукнатата душа на малиот човек
 Се цедеше сршта на животот.

Лушпа

Во лушпата на стравот
Тајната на младосто срце се зби
Грутчиња црн чемерен јад
Скриен сведок на копнежи
Додека нетрајноста на животот
Со волчју грла ги развлекуваше надежите
Криеќи ги во сенките
Заградуваќи ги со тишина
Правеќи страв во страв
Кинеќи ги се самиот со скинат глен крик

Судбина

Потиснати мисли
Тие далечни еха на совеста
Судбината ја предизвикуваат
А таа
Со свонлив глас пее
Не за мудроста кажана
Не за херојството видено
За кругот
За нужната неизбежност
Мозаик од мали
Големи настани
Прв ден непроодна пустина
Последен ден изорана плодна нива.

О, Несреќо

Сината кожа на ноќта се ежеше од студот
 Тишината ги држеше очите отворени
 Круг од морничави сенки се стори
 Бешумно се превиткуваа како ветер
 Литоста им се разбушави од радост
 Кобници далечни од којзнае каде беа
 Танцот кобен го играа
 Песнат морничава ја пееја
 О, несреќо наша господарке
 Во хармонија со смрта потполне сме
 О, несреќо господарке наша
 Потписот на бесконечноста да го бришеме
 Неутешниот плач не ќе не спречува за повторно
 Боговите ќе ги проколнуваат и нивниот бесмртен сој
 О, несреќо господарке наша
 Сидени трепеливи песни ќе ти пееме
 На смртници, на смртници
 Тие кутри бедни мали суштества
 Навестим со грмотевица невиден ужас
 Покажи им троглав облак невиден бес
 Стравот втисни им го на нивните чела
 О, несреќо наша господарке
 Ние така вешто ќе го читаме
 О, несреќо, несреќо, несреќо
 Славата твоја ќе ја воздигнеме
 И морето за тебе ќе разбере
 Со мирисот на брановите ќе раскажува.

Сенишен Цвет

Со рев го пиеше стидот на земјата
Земјата му дадеде скривалиште
Дувло скапано од пци скитници испогането
Лажниот душогрижник кој од гревот бегаше
Го жегна страв од залудноста
Вневрат ќе му отидат неколку пепеласти лета
Небесен рог ги испаси неговите сончеви дамки
Замина со пркос преку три виножити
Зашумоли невидлива вода јадот го скорна
Тажалки бабетини далечна песна му пратија
Русалку долгокоси на ветер заиграа
Се поеше грешникот од горчливи слинки
Додека диви луѓи му ја параа душата
Предвреме снагата му литоса
Стана сенишен цвет на мртва земја.

Жива Сетка

Се спрелка жива сетка во талог на страв
 Скриена солза на болка бликна, не се лизна низ образ
 Бегалец од смрта стана
 И во третото столетие, сказанието остана
 Етого
 На модрото бесконечие напишано е
 Тој ќе биде вестоносец на кобни иднини
 Живите ќе го омрзнат, ќе го плукаат катадневно
 ,ртвите студенилото ќе му го крадат
 За него сонот е само далечен спомен
 Пијавици се закачија на виделината негова
 Ја пиа лакомо, дрско и безобразно
 Дупки дупки отворија во темнианата
 Сета белина е мој гроб
 Зареви сверски живата сетка.

Чуден Благослов

Избегаа од светлината
 Станаа сенки од ситен пустински прав
 Треперат етеги
 Ветерот на бесмртноста ги плаши
 Со проклетие им возраќа
 Зломора им ги коби дните
 Пајажина од нови измами им сплете
 Таму
 Позади сувата жед планина
 Сенка темна господар суров е тој нивни
 Стои на карпите по сните им се снови
 Во дните им миг разјадува
 Адорог се вика
 Тој морничав пеколен глас
 Небесата воздивнаа
 Со татнеж далечен копилиња ги нарекоа
 Очите сини им ги ископаа
 Јами беез живот створија
 Така синови на содома и гомора ги сторија
 Со чуден благослов ги благословија
 *девет пелин треви дневно да јадете
 *седум пелин гралови вино да пиете
 *на три глогови постели сон да бркате
 *со див оган игра да играте
 *во матна вода снага да миете.

Проштален крик

Жива молитва на утрешни мртовци
 Проштален крик на новата мртва надеж
 Со старо евангелие на жив камен седнале
 Крај беживотен багрем лад побарале

Чеда на темен пород беа
 Зачнати во семе краставо и лигаво
 Во некрстени денови, во блуд незапаметен
 Злокоби, глодачи на живо месо

Псалми на три јазици мрморат
 Троглав роглав господар молат
 Со глаголица стара напишана
 На камен белутрак со мов прекриена

Литанија на небеса не се вивнаа
 Утешение небесно не се симна
 Грозомора само остана, помен го земја испи
 Причесно вино снема

Плач на Ноќите

Зошто да ги оплакувам мртвите сенки
Зер изглодан придружник да им станам
Куп гламјосани коски,немиросани,црвјосани
Одвеани од пеколен ветар

Притаено ќе таам
Како пламенче во кандило
Притаено ќе таам
Плачот на нивните ноќи ќе го слушам

Загатливи повици им се сноват вгроба
Утробата земјена ја ријат
Плачот на блудните ноќи ги мори
Не се упокоија со упокоено вино

Виорот огнен ги разбуди
Темницата и муграта кучешки ги апат
Им се отплеткова сонот од коските
Пепелта се распрета пирот на смрта почна

Безбожни еретици бараа по макадами
Гнил со трулеж во постела легнаа
Плач на свер или крик од човек итаа
Туѓ грев со грешна младост се оплодуваа

Притаено ќе таам
Како пламенче во кандило
Притаено ќе таам
Плачот на нивните ноќи ќе го слушам.

Клеветник

Гниеше родот од нивното семе
Иловицата пепелница стана
Пеколни бездни водата ја пиеа
Жедно со гневот кој сега пиреј се стори

Три лета судбината ја коваа
Роб на заблуди ете им била
Со брутови рѓосани
Што ништавилото им го даде

На воскресение трпеза ширна ставаа
Гнило месо, трул емиш
Цицол млеко, црно пелин вино
Поданици гнасни крастави хранеа

На чело седеш клеветник нем
Со очи дупка јама врела
Мој пријател некогашен или така мислев
Наздравува и песни грозотни пее

Во славољубието самиот се вознесе
Јајцето кукавичко во грло му стои
Возљубен од светлината сака да биде
За смрта моја гревот свој да го отплати

Зад темнината повторно темнина
Див рев ја пара
Нова бразда во иловица ора
Пуста желба семе да посее

Сонувам на Нозе

Сонувам на нозе
Мојот сон е воденица на утрешните дни
Во светлината сум човек,напати човексвер
Ги растгнувам на сто парчиња
Лажните надежи што ми ги нудат
Вселенските тањи ги читам
Живите свезди ме водат
Тркалото и во темнината го вртam
Се скаменувам напати
Грбавите снки ги оставам да ме одминат
Се кикотат со лесен смев
Со три умирачки досега
Нечии дамки на грев се
Скитнички ноќни
Сонуваат со кикот за четврто умирање
Сонува на нозе
Мојот сон е воденица неспорлива
Мели и дни јалови
И ноќи окотени испилени
Сонувам на нозе.

Студен дожд

Земјава не ги помни кукавиците
Ни небото не ги помни
Кукавиците подмолни се безимени
Безимени
Живеете под сенката на смрта
Безимени
Гробот ве чека притаено
Скрбот кој го всадивте внечии дамари
Ве проколнува, во мракот вечен ве гони
Немате судбина
Избришано ви е минатото
Идните дни ви се матен занес
Безимени
Кога месечината зрела ќе се капи во раскош
Сув здив ќе ве плисне
Тегобите земјени ќе ви ги земе
Црн гавран во риза ќе ве пее
Волк самотник ќе дојди
Судбината ваша со студен дожд да ви ја брише.

Виор на метежи

Копате по буништето на секојдневието
 Го барате бисерот на проодната слава
 Со лажни молитви на богот Морфеј
 Црна суница ука ви дава
 Матни далечини тага ви затскрива
 Талкачи станувате, слепи сте
 Безначајни ронки под свездите
 Ве голтаат далечините лакомо
 Се кикотат на вашите дејани претепани пци
 Станувате челници на недоверлива рота
 Не признавате и не познавате туѓи судбини
 Премногу зла крв испарува од вас
 Кога еден круг на верига ќе рѓоса
 Ќе стиснете друг потезок
 Воини парици ве воспеваат
 Од првата до последна меѓа на животот
 Во писание мое иминјата ваѓи не ги споменувам
 Само со црн кановер ги запишувам
 Виорот на метежи ми го кажа сето ова.

Свездено млеко

Ме влечеа пороите на сиот јад
 Некој сакаше да станам мртов бунтовник
 Мракот да го наталожисо боја на црна крв
 Само парчиња од моите сништа ми оставија
 Ехото на далечните дни се млака надеж

Злото како близнак свој го има злото
 Ископува ново зло и од каменот белутрак
 Ако има обличие во зла крв се гледа
 Ако нема обличие со лити сеништа скита
 Напати во врела жега се одвејува

Зборови лажни паднаа на иловицата
 Се ситурија како молњи испреплетени
 Бучливи водопади тогај рикнаа
 Нови води на семоќен страв клокотеа
 И под спуштени клепки се вртеа како виор

Поткожна смеа,таа сатанаилска жед за крв
 Не трепереше пред правта што росеше од небеса
 Водата потајно се нурна во таен сон
 Пламенот на свеќата се стопи на олтарот
 Се истури свездено млеко во моите дни
 Моќна амајлија окована со маѓии стари.

Житие црно

Се сонив себеси како гол костур
Да му верувам ли на сонот
Не,викав
Ова е некој туѓ,нечиј посакуван сон
Не,викав
Ќе ве надживеам
Мачни и кратковечни се вашите дни
Попусто игравте свадбарско оро со волчица бела
Залудно создадовте свое грешно евангелие
Со писание ќе ви го ископам срцето
Создадовте ете вие
Безредие позади кое останува празнина
Голата омраза ја донесовте од матното минато
Скрбевте со мртва душа над секој жив
Ќе ве надживеам
Ќе напишам црно житие за зла крв
Без лика и со име ќе бидете таму
Грев и сенка,проклетие црно
Родот ви го знам
Синовите на Ганимед сте
Разблудени,расчинети војници
Од рота стројна испадени
Не се одмаздувам
Само житие црно пишувам
Да ве надживеам.

Девствена белина

Јазикот ми е живо вретено
Преданието е долго предолго
Тука во ова писание ќе допредам
Ќе заминам
Без минатото и судбината
Со магиски жежеол љуњи диви да скротам
Меѓу магли и облаци ќе сктам
Вечен заложник на неможноста
Сенките на сомневањата се осамени без мене
Ќе заминам
Впивам во себе познати и непознати шумови
На бронзени далечни свона
Ќе заминам во девствена белина.

Пурпурна квечерина

Во пурпурната квечерина
Ноќта стигаше порано
И таинствена самотија, исполнета со невидливи очи
Создадени од месечевата светлина
Погодна за разумна распавија со сам себеси
Очите блескаа со чуден потсмев
Занеа дека следбеник на разумот бев
Страста со бран од топлина кажа
Сакам секој ден да бидам изненадена
Тајната мисла не чекаше ред
Го научи јазикот на змиите што пеат
Занеш да читаш од симболи стари праисконски
Завиткај го разумот во сопствената заблуда
Така патеката кон вистината ќе се отвори
Зборот ќе ја прободи тишината
Во трепелива сина празнина
Минатото има свои облици
Замки, понори, падови искачувања
Маски во разни облици
Ја кријат голотијата човечка
О семоќен разуму
Зарем толку лесно избираш проблеми
О, семоќен разум, та после ги решаваш.

Рецензија

Ако Поетската револуција започнала некаде,некогаш,тогаш,повеќе од сигурно започнала со пишувањето на оваа Стихозбирка на Чернодримски,Стихозбирка која можеме слободно да ја ставиме надвор од сите визуелни уметности.

Со премногу оштро перо започнува вистинската реалност,да ја претвора во една голема Интелектуална креација,каде зборува само емоциите.

Доста провокативни песни кои и после читањето нема да ве остават рамнодушни,прекрасните метафори што токму тука ги употребува,се исполнето со многу возвишености,на прв поглед изгледаат за морничави,но скриеното во нив е тоа што не е морничаво,туку една од најубавите поетски форми што може да ги одбере еден Вистински поет.

Од самиот почеток,па до самиот крај,никаде не можеме да видиме циклуси,или испокинати парчиња,напротив,гледаме една целина,голема и цврста целина која е во согласност со сите поетски правила на градење на едно дело.

Остануваќи верен на својот веќе изграден стил,тој повторно го употребува својот мистичен и замрсен јазик на изразување,но во суштина јазик кој е блиску до онаа гола и обична вистина.

Зарем неговите песни,не се дел од неговиот живот,да тие се негови испокинати парчиња,кои ги носи,и ги превора во едни прекрасни зрели гледања на настаните.

Со своите стихови,остварува едно големо мелодиско богатство на емоции,низ кој неговиот малку тежок лирски трепер ја згуснува целосната животна материја.

Вистринската вредност на оваа стихозбирка е нејзниот чист поетски јазик, кој за сите читатели на Чернодримски е своевиден Благослов.

Караѓул Евгенија

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сне-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-

35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-
 37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-
 39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-
 42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на
 Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу
 Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината
 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од
 Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете
 Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-
 6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината
 Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало
 никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-
 10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-
8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Караѓул Евгенија

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Мртви сенки на Мртва стража

Скопје 2000 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Мртви сенки на Мртва стража 2000 година 52 страни

ISBN-10 608-4778-32-1

ISBN-13 978-608-4778-32-5

EAN 9786084778325

